OP REIS NAAR AUSTRALIË

Emigratie is het „woord van de dag". Velen, wien het moeilijk valt om in het eigen vaderland een behoorlijk bestaan te vinden, zoeken hun heil in den vreemde. Canada, Noord- of Zuid-Amerika, Australië, het zijn de landen van de toekomst en menigeen waagt het er op. Zo is enkele weken geleden een groep Nederlanders naar Australië getrokken. Eén hunner, de heer W. F. van den Burg van Langezwaag, zal ons in een reeks brieven op de hoogte houden van hun belevenissen gedurende de reis en van wat er ook verder is te vertellen. Hier volgt zijn eerste brief.

De eerste 40 emigranten naar Australië.

Eindelijk toch is het zover, dat de eerste Nederlandse emigranten in groepsverband, onder auspiciën van de Stichting Landverhuizing Nederland naar Australië vertrekken. De meeste passagiers hebben al een jaar, sommigen langer dan 2 jaar op deze gelegenheid gewacht.

In de loods „Holland" van de Rotterdamse Lloyd namen wij afscheid en passeerden vervolgens controles, waar wij gelukkig van een hoop papieren werden bevrijd. De douane was zeer beleefd. In bussen werden wij naar de „Talisse" gebracht. Door de deviezenbepalingen moesten de begeleiders achter een hek blijven wachten.

Doordat wij de eerste 40 Nederlandse emigranten zijn, die onder het nieuwe emigratie-schema naar Australië gaan, bestond er veel belangstelling voor ons vertrek. Er was een radio-reportagewagen van de P.C.J. Een film-operateur zwierf over het schip en verslaggevers interviewden. Doordat ik acht maanden in Engeland heb doorgebracht werd mij gevraagd in een interview over de Australische radio te spreken. Ik weet niet, hoe ik 't er afgebracht heb, maar toen de reporter mij vroeg, hoe of wij in Nederland het gehad hebben tijdens de Duitse bezetting, vond ik achteraf, dat ik daar toch nog heel wat meer van had kunnen zeggen.

Vóór het vertrek werden wij door de secretaris der Australische legatie toegesproken. Daarna nam de directeur van de Stichting Landverhuizing Nederland het woord. Deze gaf ons nog goede raadgevingen. Al de 40 landverhuizers zijn het er over eens, dat de medewerking van de Stichting reusachtig goed is, hoewel wij op de kleinere bureaux nog wel eens enkele moeilijkheden hadden; het werk van de Stichting is af.

Het vertrek.

Zaterdagmiddag 27 Maart om 3 uur vertrok het schip, nagewuifd door een paar honderd mensen. Wij zijn het er allen over eens: het afscheidnemen is het moeilijkste van alles. Onder de in totaal 95 passagiers heerst een prettige ongedwongen stemming.

Eerste Paasdagmorgen om half vier kwamen wij in Antwerpen aan. Het laden begon onmiddellijk. De „Talisse" is nl. een vrachtboot met passagiers-accomodatie, van bijna 10.000 ton. Er werd ons toegestaan de stad in te gaan. Nu werd het een gescharrel om Hollandse guldens te ruilen tegen Belgische francs Ons werd nl. toegestaan f 30 in Hollands geld van Nederland uit te voeren.

De officiële koers is 16 francs voor 1 gulden. Wij moesten ons echter in een winkeltje met 8½ voor f 1.— tevreden stellen. Er waren passagiers, die echter met 8 genoegen hadden moeten nemen. Daarna op zoek naar postzegels. Deze kochten wij in gewone winkels. Gelukkig waren er vele open. Voor de postzegels moesten wij ook al „provisie" betalen. De winkels liggen vol met prachtige zaken zonder bon. Ik heb nog een beetje van het centrum gezien. Een brede boulevard met grote luxueuse bioscopen en restaurants. Ook zag ik het gebouw van Schone Kunsten.

De andere morgen om 6 uur vertrokken wij en ik was al vroeg op om iets van de Schelde te zien.

Op Walcheren kon ik de verwoeste Canadese landingsboten nog op het strand zien liggen. Door de kijker kon ik goed zien, hoe erg Vlissingen is verwoest. Ter hoogte van genoemde stad ankerden wij, daar één der machines defect was. Hier ging ook de loods van boord. Een leuk gezicht de loods het touwladdertje te zien afdalen. Na 3 uur werd de reis voortgezet. Duidelijk konden wij Knocke—Le Zoute waarnemen, met zijn grote hotelblokken. 's Avonds gingen wij door het Kanaal. Een Engelse dame wees mij Brighton en andere plaatsen. Het was net illuminatie, al die lichtjes van de verschillende badplaatsen aan de Engelse kust. Een schitterend gezicht.

Zeeziekte.

Uit het Kanaal gekomen vonden we de zee erg woelig. Ik had moeite om niet zeeziek te worden. Het liep gelukkig goed af. Woensdag was de zee erg ruw. Tweederde van de passagiers was ziek. Het schip dompelde geregeld zijn neus in de golven. Het was net een hobbelpaard! 's Avonds waren wij in de Golf van Biscaje. Ik voelde mij niet erg lekker, doch beter dan de vorige dag, hoewel de zee veel ruwer was. Voor de Portugese kust werd het nog erger. Het schip kwam dwars op de golven. De wind gierde door de masten. Het stormde hoor! De stoelen in de recreatiezaal gingen van de ene kant naar de andere. 's Nachts om 1 uur zat er één passagier in de zaal, temidden van al die stoelen, die geregeld van de ene kant naar de andere schoven! Men zag niet veel mensen in de eetzaal. Sommigen zijn in 3 dagen niet aan tafel geweest! Bij het ontbijt gingen de kopjes en borden ook al op de tafel schuiven.

Telkens moest men het hele geval stoppen, daar het anders over de rand ging. Iemand in onze hut had vergeten zijn inktpot weg te zetten. Deze kwam met een slag van boven.

Een stoel, waarover kleren hingen, ging schuiven en kwam in de inkt terecht!.

Op 1 April konden wij een paar bergen aan de Portugese kust zien en om 11 uur 's nachts passeerden wij Lissabon. Gisteren 2 April was het schitterend weer en alle passagiers zijn hersteld. Wij passeerden de Straat van Gibraltar met aan weerszijden bergen. De rots van Gibraltar konden wij van heel dichtbij zien. Geweldig interessant om deze veelbesproken rots te zien. Het is een machtige berg, die in zee uitsteekt. Duidelijk konden wij het lucht afweergeschut waarnemen. Een der hellingen was vlak gemaakt. Net een aflopend tennisveld om regenwater op te vangen. Een ganse batterij van foto-toestellen was in actie.

Door het ruwe weer hebben wij een dag achterstand. Verleden week liep het schip soms 14 km. per uur. Vandaag is het al weer 27 km. Vanuit een andere haven hoop ik mijn lezers weer te schrijven. Ik ben blij dat ik door middel van deze courant zo vele van mijn vrienden en familie kan bereiken. Het bespaart mij veel tijd, papier en postzegels.

W. F. VAN DEN BURG.